

[Hans Nielsen.]

imod, de er endog, hvad man kan kalde formueejende, og de har Børn, der skal have Ejendommene; jo billigere disse Ejendomme kan erhverves, desto bedre for dem, og saaledes kan der hos den velhavende Del af Landbruget være en vis Interesse i, at den daarligst stillede Del bliver drevet fra Hus og Hjem. Man kan vanskeligt tro, at et politisk Parti i og for sig skulde basere sin Politik derpaa, men Mistanken er der, naar Venstre pure nægter at være medvirkende.

Jeg tror nu ikke, at Venstre forandrer sin Stilling. Venstre proklamerer ud over Landet, at Landbruget kan kun blive rentabelt, naar det befries for de faste Ejendomsskatter, udtrykt paa en anden Maade forleden Dag af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal paa et Møde: Landbruget forlanger ikke *Gaver*, det forlanger *Retfærdighed*, og Retfærdigheden bestaar i, at disse faste Ejendomsskatter skal forsvinde. Men det ærede Medlem vil dog ikke fortælle os, at Landbruget bliver rentabelt, hvis de faste Ejendomsskatter forsvinder. Tværtimod, alle de mange Landmænd, der er de daarligst stillede, og som faar den største Hjælp af de bevilgede Krisepenge, vil blive meget daarligere stillet ved at faa den Hjælp, som det ærede Medlem vil tildele dem ved Nedsættelse af de faste Ejendomsskatter. Dog, det er jo ligegyldigt. Hvilke Hensigter Venstre end har, maa man her i Rigsdagen regne med, at der bliver ikke nogen Penge til de nødstedte Landmænd ved Venstres Hjælp. For den Sags Skyld kunde Regeringen godt sende Rigsdagen hjem og slutte af i Dag. Venstre har sat sig ud af Spillet. Det er betegnende, hvad en af de betydeligste Mænd, Venstre har haft i den sidste Meneskealder, Jensen-Sønderup, som nylig trak sig tilbage fra det offentlige Liv, ved sin Bortgang siger i et Interview om Venstre.

„Det har“ — siger Jensen-Sønderup — „været mig en stor Tilfredsstillelse at være med i Arbejdet i den Tid, da det virkelig havde nogen Interesse at være med, da der fra Venstres Side blev ført en virkelig positiv Politik. Det gør der ikke mere.“

Det gør der ikke mere, siger Jensen-Sønderup. Det er en Mand, som har beklædt en Ministerstilling i Venstres Ministerium i flere Aar, en Mand, der nu trækker sig tilbage, og som føler sig skuffet — og saaledes er det sikkert gaaet mange andre — over, at Venstre, særlig i denne Vinter, har været

et fuldstændig negativt Parti, der ikke har søgt at medvirke til nogen Løsning af den store Opgave, der ligger for, og som man i Sandhed kan sige er en Samfundsopgave, saa sandt som det er en Samfundsopgave, om vi kan bevare det danske Landbrug frelst gennem den Tidens vilde Flod, som gaar hen over Verden. Men vi kan altsaa ikke vente paa Venstre. Derfor har det i og for sig ikke større Interesse, hvad Venstre mener, naar de dog ikke vil deltage.

Med saa meget større Interesse maa man da vende sig imod det konservative Folkeparti. Regeringen og de to Partier, den støtter sig til, har jo sine Forslag i Orden baade med Hensyn til de arbejdsløse og med Hensyn til de kriseramte Landmænd. Fra den Side har man vist sin Villie til at hjælpe og til at hjælpe ud over Øjeblikkets store Vanskeligheder. Men hvad vil det konservative Folkeparti, eller rettere: Hvad vil det ærede Medlem Hr. Christmas Møller? Thi Partiet bliver jo efterhaanden personificeret i det ærede Medlem. Jeg ser endogsaa i „Berlingske Tidende“, at det ærede Medlem bliver sammenlignet med Cæsar. Jeg har forgæves brudt min Hjerne for at finde ud af, hvad Hensigten var med at sammenligne det ærede Medlem med Cajus Julius Octavianus o. s. v. — jeg kan ikke huske flere af hans Navne. Men naar man nu fører det ærede Medlem op i Imperatorernes Kred, kan jeg jo gaa et Skridt videre og føre det ærede Medlem op i Gudernes Kred, og saa maa jeg sige til det ærede Medlem, at det ærede Medlem staar som en bekendt Gud, Herkules, paa Skillevejen. Tiden er ikke forspildt for det ærede Medlem, men jeg mener nu egentlig, at det ærede Medlem rent forstandsmæssigt delvis har forspildt den store Chance, som han havde, men det skal jeg lade ligge. Ærede Medlemmer kender jo nok, hvordan det var med Herkules paa Skillevejen. Der kom en Skikkelse; det var Lyksalighed, hun var pragtfuldt klædt, sminket og opstadset, og hun vinkede ham til den ene Side. Men paa den anden Side kom der en ædel Skikkelse, hedder det — saa vidt jeg kan huske —, i Legendens, en ædel Skikkelse, men i fattige Klæder. Nu er det jo ikke vanskeligt at gætte, hvor vi har de to Skikkelser. Lyksaligheden, det er det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der afskaffer alle offentlige Udgifter, der afskaffer alle Skatter — ja, hvis det ikke er et Paradis, der venter Skatteborgerne, naar han kommer til, ved jeg ikke, hvad et Paradis er, og jeg forstaar godt, at det kan virke lokkende. Paa den anden Side har vi den